

EĞLENCENİN SINIRLARI

Nureddin Yıldız'nın 20.04.2014 tarihli (20.) Şehzâdebaşı Sohbeti'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammedin ve alâ alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz ve Değerli Mü'min Kardeşlerim,

Pek çok örneğinden hepimizin izlediği gibi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in aile hayatına varıncaya kadar pek çok ayrıntılı bilgisini ashabi kiram Allah onlardan razı olsun bize adeta kelime kelime aktarmışlardır. Bilhassa annelerimiz olan hanımları Sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in ev hayatını, yatak odası hayatına varıncaya kadar pek çok ayrıntı diyeceğimiz konular da içinde olmak üzere aktarmışlar ve bu aktarmayı da din adına bir sorumluluk hissiyatı ile yapmışlardır, Allah onlardan tekrar ve tekrar razı olsun.

Ashabın çocukları, Peygamber aleyhisselam Efendimiz'i bir çocuğun gözüyle inceleyip aktarım yapmışlar, kadınları kadın gözüyle inceleyip aktarmışlar. Ebubekirler, Ömerler de bir Müslüman'ın peygambere bakması gereken gözle bakıp gördüklerini ve anladıklarını nesillere aktarmışlar. Farklı yöntemlerle bu aktarılan bilgiler neticede kitaplara kaydedilmiş ve elhamdülillah günümüze kadar ulaşmıştır. Rabb'imize hamd ederiz. Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in günlük hayatından geleceğe dair beklentilerine, geleceğe ait vereceği bilgilere kadar pek çok bize ulaşmıştır.

Elbette "yirmi üç yıllık peygamberlik hayatının tamamı elimizdedir" diyecek durumda değiliz ama Allah gizli kalmasını murad etmediği her şey bize ulaşmış demektir.

Aziz Kardeşlerim,

İki bölümlük bir hakikati sizlerle paylaşmak istiyorum. Birincisi; Allah'ın şu kâinatta yarattığı insan nevi içerisinde Allah'tan gerektiği gibi, layıkıyla, hakkıyla korkan en iyi insan Abdullah'ın oğlu Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemdir. Ne buyuruyor: "وَاللّٰهُ اِنِّيْ اَتَقَاتُكُمْ بِاللّٰهِ وَ اَحْسَنُكُمْ لَهٗ" "Sizin Allah'tan en çok korkanınız, ürpereniniz benim." diyor. Öyle olması da gerekir zaten. Yakışan da oydu gerçekleşen de o oldu.

Şu kâinatta Adem aleyhisselamdan son insana kadar hiçbir insan Muhammed aleyhisselam kadar Allah'tan korkan, kalbi ürperen, diline hakim olan, gözüne hakim olan bir insan olmadı, olması da mümkün değil bundan sonra. Bir kere O'nun bu şekilde olmasının pek çok mantıklı nedeni de var. Bir kere biz cenneti, cehennemi, Allah Teâlâ'nın Arş'ını, Levh-i Mahfuz'u, gökleri, yerleri duyduk da anladık. O ise miraçta gördü de hissetti de anladı. Elbette miraca yükselen, Sidretü'l-Münteha noktasına gelen Allah'ın Peygamberi Muhammed aleyhisselam sadece Kur'an ayeti dinleyen herhangi ve bütün Müslümanlardan daha çok Allah'tan korkacak.

Netice olarak birinci maddemiz: Allah'tan korkmak, Müslümanlığın, Allah'a teslim olmanın hakkını vermek yüzde yüz Peygamberimiz'in işi olmuştur. Bunu zihnimizde, aklımızda, tarihimizde bu şekilde kabul eder.

Değerli kardeşlerim,

İkinci maddemiz; dedik ki ashabi kiram -Allah onlardan razı olsun- gördükleri şeyler satır satır naklettiler. Bilhassa annelerimiz, hanımları bugün bizim gelinlerimizle, torunlarımızla, ablalarımızla hatta anamızla, babamızla konuşurken yüzümüzün kızaracağı şeyleri önlerinde oturan yüzlerce

talebelerine matematik dersi anlatır gibi anlattı. “Banyo şöyle yapardık Resûlullah’la” dedi. “Evine geldiğinde şöyle yapardı” buyurdu. Yatak odası kapısından içeri girecek konulara varıncaya kadar anlattılar. Bunu din kabul ettiler. Burada bize çok büyük bir destek açılıyor, onu anlatmaya çalışıyorum.

Din olarak sadece kıldığı namazı değil ne zaman banyo yaptığını da tarif ettiler. “Gusül nasıl alınır”ı da anlattılar, niye gusül almak gerekir, ne zaman gerekti Peygamberin evinde onu da anlattılar. Bize göre yüz kızartır, gelin ve kaynananın yanında konuşulmaz, evlada hissettirilmez şeyleri evlatları durumundaki binlerce talebelerine ders olarak anlattılar.

Âişe Anamız radiyallahu anha önüne gelip az boz yüzü kızırır gibi bir soru sormaya çalışan bir mü’mine yaptığı çıkışmada diyor ki: “Ben senin anan değil miyim, niye utanıyorsun ki sorarken?” diyor. Niye utanıyorsun ki? Ama bugün biz Hıristiyanların ve Yahudilerin din adamlarının Tevrat’a yamadıkları binlerce uyduruk din kabul edilen, ayet yerine konan, surelere ilave edilen yalanlarla değil de Allah’ın Peygamberi’nin dilinden ayet veya hadis olarak bize öğretmek istediği her şeyi taptaze buluyorsak ashabi kiramın bu büyük hizmeti sayesinde.

Netice olarak değerli kardeşlerim, Peygamber aleyhisselam Efendimiz’in hayatında çok ince ayrıntılara varıncaya kadar; sinirlendiği, tebessüm ettiği noktalara varıncaya kadar pek çok bilgi binlerce hadisin içinde dağılmış olarak elimizdedir.

Buradan bir noktaya gelmek istiyorum. Dedik ki Allah’tan, Adem aleyhisselamdan beri yaratılmış bütün insanlar arasında hakkıyla, layıkıyla, gerektiği gibi korkan ve bu korktuğunu lafla değil, eliyle, diliyle, gözüyle, ayaklarıyla, uyuyuşuyla, uyanışıyla, yemesiyle yaşayan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemdir. Müslümanlığın, Allah’a teslimiyetin yegâne orijinal örneğidir Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem.

On binleri bulan ashap hatırasından ilerlediğimiz zaman bakıyoruz ki yeni doğmuş bir çocuğun ebenin kucağında ağladığı gibi gözlerinden yaşlar boşalarak ağlayan bir Peygamber’i tarif ediyorlar. Mahzun olduğu, ağladığı anları var. Hanımı vefat edince duygulanmış. Biricik yavrusu İbrahim vefat edince gözlerinden yaşlar boşalmış. Gökte hava kararıp gün ortasın akşam gibi karanlık olup -hani şöyle yağmur yağacağı zaman bulut havayı kararttığı manzara olunca- ürpermiş, secdeye kapanmış, “azap gelecek” diye korkmuş. Ağladığı zaman var, üzüldüğü zaman var, endişelendiği zaman var, küfre karşı şiddetlendiği, hiddetlendiği zamanlar var ancak on binlerce sahabinin hatırası arasında şöyle bir cümle yoktur: Mesela; bir sahabi çıkıp dememiştir ki: “Ben Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle şu kadar yılımı geçirdim hep teyakkuz hâlinde. Sürekli dişleri gıcırıyor, hiç tebessüm etmiyor, şakalaşmıyor, davasından dolayı yemekten içmekten kesilmiş, çoluk çocuğu görünce tepiyor, sert, hırçın, gökleri temsil ettiği için yerde şakalaşmayan bir peygamberdi o”.

Zeyd bin Sabit öz be öz talebesi. Öz be öz talebesi! Kucağında büyüttüğü, on bir yaşında iken emanet aldığı talabesidir. Efendimiz aleyhisselam vefat ettiğinde yirmi bir yaşındaydı. On sene o mübarek dizlerine temas edip öpmekle şereflenmiş sahabi diyor ki: “Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme komşu denecek kadar yakındım. Yeni bir ayet indiği zaman hemen beni çağırır. O ayeti bana yazdırırdı.” diyor vahiy kâtiplerinden çünkü. Bu hatırayı da Kur’an’ı yazan vahiy kâtibini alan bir sahabiden dinliyoruz. Dikkat buyurunuz: “Ayet indiği zaman beni çağırır, inen ayeti yazardım. Sonra ayet yazımı bitince ayet bir kenara kaydedildi minareye yazdılsa artık dünya işlerinden konuşmaya başladık. O da bizimle konuşurdu. Söz yemekten açılınca “Ne yiyeceksiniz, ne var?” diye sorardı. Şaka yaptığımız zaman şakamızla beraber gülerdi.” Bu sözü Zeyd bin Sabit radiyallahu anhtan dinleyenler

hayret etmişler. “Peygamber güler mi, ne yapıyorsun sen? Miraç görmüş, Cebrail’le oturmuş kalkmış, Cehennem görmüş peygamber güler mi?” Onlar tereddüt ettiğinde dönüp demiş ki Zeyd bin Sabit: “Size Resûlullah’ı anlatıyorum ben.” demiş.

Kardeşlerim;

Cümlemi tekrar toparlıyorum: şu kâinatta Cebrail ve emsali melekler de dâhil- cinler, insanlar arasında Allah’ın en mükemmel kulu yaratılışın, yaratılma sırrının en iyi alnında tecelli ettiği insan Abdullah’ın oğlu Muhammed aleyhisselamdır. Onunla yirmi üç yıl dağlarda, cihadda, vadilerde, hicrette bir arada olanlar, onun yirmi dört saat matem yaşadığını asla görmemişlerdir. Kızdığını, hiddetlendiğini, ceza kararları verdiğini görmüşlerdir ama çocukların yanında çocuklaşan bir peygamber bulmuşlardır. Hanımı, Annemiz Âişe, kuması başka bir Annemizin gönderdiği hediye bir tas çorbayı sinirlenip elinin tersiyle Peygamber’in kucağına doğru atmış “kumam bana nasıl bir tas çorba hediye gönderir” diye. Tas yere düşmüş, kırılmış, Peygamber’in gözü önünde. Allah “dağları eritip önüne koyayım.” diyor, genç hanımı kumasına kızıyor, intikamı kocası Muhammed aleyhisselamdandır alıyor. Sahne gerilince tebessüm ederek “Cici anneniz üzüldü, cici anneniz kızdı.” diyerek kendisi yerden kırıkları toplayıp “öbür ananıza başka bir tas bulun gönderin, bari o kızmasın” deyip pozisyonu toparlamış. “Vay, meleklerin kapısında sıraya girdiği Peygamber’in önünde bu, bürokrasi hatası!” dememiştir. Çünkü sonradan görme bir hoca efendi, hacı efendi, şeyh efendi, cemaat lideri değil göklerde görüp gelen, dünyada yaşayan biriydi. “Göklerdeki düzen ise ölümle yaşamayı, gülmekle ağlamayı, eğlenmekle ciddi olmayı, çocuklukla büyüklüğü, kadınlıkla erkekliği aynı dünyada, aynı camide yaşayabilirsen Müslüman’sın” kuralını göklerde öğrenip gelmişti sallallahu aleyhi ve sellem. Çünkü bütün bu saydığım şeyler Miraç’tan sonra gerçekleşmiş olaylardır. Göklerden sertifika alıp geldikten sonra çocuklarıyla, torunlarıyla, ashabının çocuklarıyla, Cebrail’le ders yaptıkları Mescidi Nebi’de çelik çomak oynarken ashabı onu izlemiştir. İşte Muhammed aleyhisselamdaki dengeyi görüyoruz. Sanki torunları kadar yaşayacak dünyaya bağlanmış, bir ağacın gölgesinde birkaç dakika dinlenen bir yolcu kadar da dünyayı tepmiş bir peygamber. Çünkü insan fitrat üzere yaratılmış. Çelik değil, plastik değil; etten ve kemikten.

Müslümanlık, izlediğin haber bülteni sayesinde hayattan küsme, dünyadan umudunu kesme dini değil. Müslümanlık, eşinden bıktığın için dağlara çekilme dini değil. Müslümanlık, işler iyi gitmediği için iflas bayrağı çekme dini değil. Müslümanlık, göklerden yetki alıp insanlığa konuşan Muhammed aleyhisselamın Müslümanlığı, yedi kıtasıyla bütün dünya çökmüş yıkılmış olsa bile on sene sonra meyve verecek bir fidan elinde ise “Dik onu sen!” diyen bir peygamber bu sallallahu aleyhi ve sellem. Umutsuzluk onun defterinde yok. Umutsuzluk üzerinden ticaret yapmak da yok. Müslümanları umutsuzluğa sevk edip, efkara kahredip sabaha kadar tesbih çektiirmek yerine, bütün bunlara rağmen “Allahu Ekber!” diyerek “Rabb’imizle beraber olalım. Sabah ne olursa olsun.” diyen Müslümanlık, onun Müslümanlığı.

Matem dini değiliz. Matem dini olmadığımız için İslam, mezarlıktakilerle beraber kahrolma dini olmadığı için bizim fıkıh kitaplarında: “Bir Müslüman’ın yakını öldükten sonra üç gün içinde başsağlığı dileyebilirsiniz. “Babası, anası ölene üç günden sonra başsağlığı dilemen mekruhtur.” denmiştir çünkü ölenle mezara girmek yasaktır. Onu mezara gömüp dünya hayatını mamur hâle getirmek için çalışma programı olan bir Müslüman’a anasını babasının vefatında haftalar geçtikten sonra acısını yeniden hatırlatmak İslam’ca bir şey değil.

İslam konuşuyoruz. Papazların katkısıyla ortaya çıkmış Hıristiyanlık değil, hahamların tahrif ettiği Tevrat’ın uyduruk dini Yahudilik değil, tek bir harfine dokunulmamış olan İslam’dan konuşuyoruz.

Ölenle ölmek yok, ağlayanla ağlamak yok, gülenle kahkaha atmak da yok. Ağlamaya da sınır, gülmeye de sınır, hüzne de sınır, şımarmaya da sınır. Çocuğa şımarıklıkta bir sınır, büyüğe şımarıklıkta bir sınır.

Bu nedenle aziz kardeşlerim, İslam'ı, şerefimiz olan Müslümanlığı yeniden düşünmek zorundayız. Biz, itidal ve hakkı yerinde tuttuğumuz bir kural üzerinden yürüdükçe şu dünyanın bütün çiçekleri, ırmakları, ziynetleri, dekorları hepsi Allah'ın bize helal ettiği nimetlerdir. Kur'an, bütün mü'minlere kıyamet sabahına kadar okuyacakları ayetlerden bir tanesinde ne buyuruyor:

“قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ آمَنُوا”

“De ki: Ey Peygamber! Allah'ın bu dünyada çıkardığı güzellikler, ziynetler, dekorlar... Kim bunları Allah'ın kullarına haram edebilir, kimin yetkisi var?” “قُلْ هِيَ لِلَّذِينَ آمَنُوا” “De ki: Ey Peygamber! Bunlar iman eden mü'minlerin hakkıdır.” Adalar, -ister kanarya adası olsun ister balık adası olsun- adalarından, karalarından, denizlerinden dağlarına, ovalarına varıncaya kadar insanın gözünde şirin görünen her ne varsa -zevk ne varsa- mü'minin hakkıdır bu.

Ashabı kiram, Peygamber aleyhisselamın terbiyesinde yetişmiş nesil yokken midelerine taş bağladılar, bulunca da zenginler gibi yaşadılar. Ama fakirken karınlarına taş bağlarken gittikleri sabah namazı camisini hizmetçileri bulunan zamanlarda unutmadılar. Kendileri birisine kölelik yaptıkları Bilallik zamanlarında da sabah namazını kaçırmadılar. Kapılarında hizmetçilerin beklediği zamanlar oldu, o zaman da sabah namazını kaçırmadılar. Fakirken de tesettürlerini Allah'ın en büyük emri olarak bildiler, zengin bir eve gelin olarak gidince de Allah'la beraber gittiler, Şeriat'larıyla beraber gittiler. Yoksa ashabı kiram bu dünyadan fakir-fukara yaşayıp bir kefen bulamaz şekilde ölüp gitmediler. Fakir-fukara yaşadılar. Çoğunluk itibarıyla de servetler bırakıp gittiler bu dünyadan ama ipin ucunu kaçırmadılar. Zenginlik ayarlarını bozmadı, midelerini doldurdu. Zenginlik onların edebini değiştirmede, kıyafetlerini değiştirdi. Yokken bir havlu kadar etekle dolaşıyorlardı, varken buldularsa giyiverdiler. Allah onlardan razı olsun.

İslam, yokluk-kıtlık dini değildir. Mala, şöhrete, makama, ziynete, dekora köle olmama dinidir. Avucunda ve kasanda, cüzdanında tutabildiğin kadar mal, güzellik, ziynet, dekor Allah'ın kullarına helal ettiği şeydir. Yüreklere giren mal, baş belasıdır. Karunlaştıran mal sorun maldır.

Ümmeti Muhammed, dağlarda din yaşamak için gelmiş bir ümmet değildir. Şehirlerde, faizi olmayan bankalarda, Allah'a isyan edilmeyen ticaret merkezlerinde, camide hangi Allah'tan korkuyorsan aynı Allah'tan korktuğun ve uyguladığın sürece bütün dünyanın sahillinde yaşanır bir dindir İslam. Müslüman, tatile gitmez insan değildir. Tatile de gider ama dinini de yanında götürür. Dinini evinde bırakıp da tatile gittiğin zaman çelişkili bir Müslüman olmuş oluruz.

Aziz Kardeşlerim,

Peygamber aleyhisselam Efendimiz, güldü, tebessüm etti, eğlendi. “Ben eğlenmem, eğlenmem bana yasak” diyeni de azarladı. “Benden değilsin” dedi. Kendisine, yatak odasını protesto etmek için “bırak şu yatak odalarını” diyen sahabisine: “sen benden değilsin” dedi. “Bir peygamberden olmamak” ne demek? “Ebu Cehil'den olmak” demek. “Sabah namazına gelmiyorsun, sen benden değilsin.” der gibi “Daha yatak odalarında yatak odası keyfi sürmem.” diyene: “sen benden değilsin” dedi. Peygamberin orucundan daha fazla oruç tutmak, her günü oruçlu geçirmek iddia edene “sen benden değilsin” dedi. “Sabaha kadar namaz kılayım da cennete kolay gireyim” diyene “benden değilsin” dedi. Çünkü Müslümanlık, imanda bile, imanda bile denge dinidir. İman bile denge üzerine iman olur. İmanda

bile aşırıya kaçtığı zaman imansızlığa düşersin. “Örneği mi?” Evet, örneği: niye Hıristiyanlar toptan cehennem kütüğüdürler? İman ettikleri peygamber İsa’ya uluhiyet yükledikleri için. Onlar, “أَشْهَدُ أَنْ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ” demedikleri için.

Biz Muhammed aleyhisselamı Allah’ın kullarından bir kul görüp peygamber diye eteklerine yapıştık. Onlar ise “İsa Allah’tan bir parçadır.” dediler. Böylece iman ederkenki aşırılıktan dolayı müşrik oldular. Kafir olup cehenneme girdiler. Onun için şimdi hiçbir Hıristiyan’la “Allah’ın oğlu var İsa’dır” dediği için bir masaya oturup ne diyalog ne de ziyaret yapabiliriz biz. Çünkü dengemiz yok, muadil bir kurum değil. İmanda bile aşırılık yasak. Ne diyor sallallahu aleyhi ve sellem: “Hıristiyanların abarttığı gibi beni abartmayın.” diyor. İmanda denge, ibadette denge. Nasıl “sabaha kadar namaz kılacağım” diyene “otur oturduğun yerde” diyor. “Üç yüz altmış beş gün oruç tutacağım.” diyene: “benden git, benden değilsin” diyor. Beni berbat eden bu kadınlar diyene: “benden uzak dur” diyor. Kime gidecek Resûlullah’tan kopan birisi? Ondan değilse kimden yanadır? Sonra göklere kadar yükselen haykırışıyla diyor ki: “En çok Allah’tan korkanınız benim. En takva benim ama yeri gelir oruç tutarım yeri gelir iftar ederim, tutmam. Teheccüt kılarım geri kalan vakitte uyurum. En takva benim.” Kaç tane eşim var görüyorsunuz. Siz nereden çikardınız bu dini?

İslam, kahrolup gitme, haber bültenleri arasında imanını ve haysiyeti dağıtma dini değildir. Müslümanlık kırk cenazenin arasında diri kalıp o cenazeleri gömüp o hayata devam eden direncin adıdır. Bunun için ibadette de aşırılık yasak, ahlakta aşırılık da yasak. Ahlak diniyiz, büyüklere saygıyı emreden diniz, büyüğe saygıyı secdeleştirdiğin zaman şirk suçundan dinini kaybediyorsun. Saygı var, saygıyı abartmak yok. Ahlak var, ahlakı din hâline getirmek yok. Her şeyde denge. Gıda gibi, din gıda gibi; çoğu da zarar, yokluğu da zarar. Üç lokma, üç lokma. Beş vakit, beş vakit. Bir bardak su gerekliyse bir bardak su içiyorsun, gıdada denge. Bir varil içtin mi ölüp gidiyorsun. “Otuz gün oruç tut sonra Perşembe, Pazartesi tut” diyor. Üç yüz altmış beş gün tuttun mu “Defol git!” diyor sana. Bir varil su içmiş gibisin sen.

Din, kahretmek için değil cennete hazırlamak içindir. Bunun için Müslüman çocuk yetiştireceğim diye çocuklarımızı bir tür düşman çocuğunun esir alındığı sahne gibi evlerimizde analarından-babalarından dolayısıyla Allah’tan, Şeriat’tan nefret edecek şekilde kahrolmuş çocuklar olarak yetiştirme hakkımız asla yoktur. Çocukların yaşlarına ve asırlarına, yaşadıkları çağa göre oynama ve eğlenme haklarını kaldırdığı zaman bu bir gasptır, bu bir suçtur. Evlerimizde eşlerimiz, cariyelerimiz değildir. Onların da yeşillik görme, gezme hakları vardır. Allah’ın Şeriat’ını yok sayarak değil, tesettürü rezil rüsva ederek değil, haramı gevşeterek değil ama Müslümanlar’ın evlerindeki hanımları kalın kapkara perdelerle pencereleri bile kapatılmış, ışığa bile sansür uygulanmış evlerde yaşamak zorunda değildirler. İffetlerini, ahlaklarını korudukları sürece Kur’an’ın ifadesiyle ayaklarını yere vurup gürültü çıkarmadıkları sürece onlar da caddelerde dolaşabilirler. Çünkü cariye muamelesi görmek için değil Allah’ın emaneti olduklarını onlara hissettirmek için bize onlar emanet edilmişlerdir.

Hiçbir talebe hocasının elinde esir kamplarında eğitilecek bir düşman askeri değildir. Bilhassa Kur’an eğitime alınmış çocuklar, elim gülüm büyütülmesi gereken yarın Kur’an’ı temsil edecek onurlu insanlar olarak yetiştirilmek zorundadırlar. Kur’an talebelerinin, ilim talebelerinin daha bahardayken boyunlarının bükük yetiştirilmeleri tepesi kesilmiş çam ağaçları gibi bir daha gelişmelerini önleyeceğimiz sistem zulümdür. İlim adına, din adına, Kur’an öğretmek adına bunu yapanlar cinayet işlemişlerdir. Allah’ın kafirlere bile rahmet kapısını açtığı Kur’an, şeytana bile tövbe etseydi rahmet vadedecek Kur’an’ı, on yaşındaki çocukların işkence görecekleri kitap hâline getirmek zulümdür. Zulmü

Allah haram etmiştir. Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in ashabı Allah onlardan razı olsun, Peygamber'den gördükleri dini bize çocuklara eziyet ettirilmiş, kadınlara işkenceye dönüştürülmüş, işçiye kahır malzemesi hâline getirilmiş bir din olarak tanıtılmadılar ki. İbadette bile denge getiren din, elbette eğlenmek, neşelenmek adına yeryüzünü fıska fücra boğan sonradan gördüğü için kapitalist Hıristiyan'dan daha beter alışveriş merkezlerinde açılıp saçılan Müslüman aileler elbette olmaz. Elbette bu seviyesi düşük şey hiçbir Müslüman tarafından kabul edilemez ama uçağa binmesini bilmeyen, hava alanı görmemiş, otogardan bilet alıp memleketine gidemeyecek variyeti olduğu hâlde, ailesinin imkânı olduğu hâlde kasabasından bir gün bile Resûlullah'ın müjdeli şehri İstanbul ziyaretine götürülmemiş delikanlılar, Allah adına bu şekilde hapsedildilerse buldukları köylerde bu zulümdür. “ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ” “Yeryüzünde dolaşın” diyen Allah'ın ayetidir ama dolaşırken köyde giydiğin pantolonu bırakıp şortla gitme İstanbul'a. Seferilik mesafesi olduğu hâlde tek başına kadın İstanbul'a gitmesin ama İstanbul görsün. Çarşafıyla, tesettürüyle eşiyile beraber dolaşsın, onun tesettüründen rahatsız olanlar da gelmeyiversinler. Tesettürüyle onur duysun, tesettürlü bir kadın İstanbul'un caddelerinde, tesettürsüzler gibi yaz günü elinde dondurma dolaşsın, her yere gitsin, gezsin. Dondurma da haram değil, onu yemekte haram değil ama dondurmanın laçkalığı Müslüman kadına haram. İkisi arasında çok fark var.

Ebu Seleme -tabiindin Ebu Seleme- diyor ki: “ Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in yetiştirdiği ashabı caddelerde boyunları bükük, ölü numarası yapan adamlar gibi dolaşmazlardı” diyor. “Dik yürürlerdi caddeyi doldurarak yürürlerdi. Yer yer oturur, muhabbet ortamları oluştururlardı ama iş Allah'ın dininden bir konuya dayandığı zaman -yani konuşuyorlar, muhabbet ediyorlar, eğleniyorlar, şiir söylüyorlar mesele dinle ilgili bir konuya dayanınca- karşısındaki insan bu adamın gözü yerinden çıktı delirdi zannedirdi onları” diyor.

İbn-i Sîrîn tabiinin büyüklerinden yani ashabı kiramı gören, onların dizinin dibinde oturmuş büyüklerimizden İbni, kendisine Kurra isimli talebesi demiş ki: “Pek çok sahabe gördün, ashabı kiram şakalaşır, espri yaparlar mıydı?” “Bu büyük dini kıyamete kadar taşıma göreviyle görevlendirilmiş Cebraîl'in Peygamber aleyhisselama getirdiği vahiy manzaralarını gözleriyle görmüş, Hamza'nın ciğerlerini sökülmüş hâliyle görmüş, Peygamber aleyhisselamın Allah'ın davası uğruna mübarek çenesinin kanadığını görmüş, Peygamber aleyhisselamı toprağa gömmek gibi kahır ve eziyet görmüş bu insanlar gülerler miydi, mizah yaparlar mıydı?” diye sorulduğunda tabiinin büyüklerinden olan Muhammed bin Sîrîn diyor ki: “İnsandılar!” diyor “İnsan!”. “Abdullah ibni Ömer bile herkesle şakalaşır, şiir söyler, şiir dinlerdi” diyor. Çünkü Abdullah ibni Ömer ashabı kiramın en takva olanıydı. Sünnet'i en iyi bileni oydu onun üzerinden örnek veriyor Abdullah ibni Ömer bile şakalar yapar, espriler yapardı diyor. Sahabi göklerin ayağına kapandığı Peygamber'inin önünde bugün bizim babalarımız yapmaya cesaret edemeyeceğimiz şakaları yaptılar. Tokat da yemediler, kovulmadılar, lanet de görmediler.

Koca bir sahabe Peygamber aleyhisselamla en az üç şehit olma ihtimali olan savaşa katılmış sahabe, Medine pazarına taze bir mahsul, turfanda bir mahsul ondan diyelim bir kilo almış, Peygamber aleyhisselama getirmiş: “Ya Resûlullah! Pazara yeni geldi bu” demiş. Mesela; diyelim muz işte neyse artık “yeni geldi, buyur afiyet olsun Ya Resûlullah” demiş. Ona da teşekkür etmiş ashabıyla paylaşım yemişler onu. Yedikten bir gün sonra gelmiş “Ya Resûlullah! Sana dün bir yiyecek turfanda bir şey getirdim mi?” “Sağ ol getirdin” demiş. “Parasını versene” demiş. “Yahu sen onu bana hediye etmedin mi?” demiş. “Ben kendi çocuklarıma hediye edemiyorum, seni neşelendirmek istedim, onun parasını da veremiyorum, adam parasını istiyor” demiş. Hangi dedeye bu şakayı yapabiliriz? Bütün torunların ayağına kurban edilesi Peygamber'ime, o dedeye bu şaka yapıldı. “Vay biedep adam” diye gökleri

kafasına yığmadı. Mübarek dişleri görünecek kadar tebessüm etti: “Ya bu adamın parasını verecek bir emanetçi kimse yok mu?” buyurdu. “Ben veriyim Ya Resûlullah” demiş birisi. “Verin şu adamın parasını” demiş. O da götürmüş kimden aldıysa esnafa vermiş parayı. Peygamber’in güldüğünü, kızmadığını görünce bir ay sonra bir daha yapmış bu şakayı. “Ee fazla kaçırdın gene!” dememiş. “Verin şu adamın parasını” demiş. Hayat Peygamberi! Hayat Peygamberi! “Allah’ın Şeriatı olan hırsızın kolunu kesmeyi vazgeçsen olmaz mı?” deyince ayağa kalkıp hiddetlenip: “kızım Fatıma bile olsa keserim kolunu” demiş. Göklerin kapısına indiği bir peygamber olduğu hâlde, bu ağır şakayı ise tebessümle karşılamış. Çünkü taviz istenen şey, onun nezaketindendi. O tavizi vermiş. Dininden ve Allah’ın Kitabı’ndan taviz istenince, beyni çatlayacak gibi olmuş.

Şimdi bizim kişisel hakkımıza dokununca şimşekler çakar ama düşünlerimizde şurada-burada bid’atler, haramlar söz konusu olunca: “Zamane, ne yapacaksın?” dersek, bu ters görüntüyü melekler böyle kaydederler. Hapishanede yaşanır bir din değil bizim dinimiz. Ovalar, bahçeler, sahiller, eğlenceler, tatiller, yüzde yüz “Allah Rabb’imdir!” diyen herkesin hakkıdır. Bu sahilleri Allah yarattı çünkü ama Şeriat’ı çiğnensin diye değil, haramları mubahlaştırılsın diye değil, Allah teheccüd namazını emretti, sabaha kadar uykusuz kalmayı değil. Allah Ramazan orucunu ve gücü kuvveti yerinde olanlara Pazartesi, Perşembe ve Muharrem ve Zilhiccenin ilk on gününün orucunu emretti. Bütün yılı oruç tutanları ise Peygamber’inin eliyle ters tarafa attı.

Bir delikanlı aleyhisselatu vesselam Efendimiz’in önüne geldi, oturdu oturdu onunla Peygamber aleyhisselam ilgilenmedi dedi ki: “Ya Resûlullah beni tanımadın herhâlde” dedi. “Hatırlamadım” buyurdu Efendimiz. “Ben tam bir sene önce seni ziyarete gelmiştim de hani sen o gün oruçtan bahsetmiştin ya.” “Oo sen o musun?” buyurdu Efendimiz. “Ya sen o zaman şöyle iyi bir delikanlıydın sen bir deri bir kemik kalmışsın, tanıyamadım seni” buyurmuş. “Ya Resûlullah! O günden beri oruçluyum, ben çok hoşuma gitti oruç” buyurmuş. Ne delikanlı! Bir vaaz dinlemiş o gün oruca başlamış, bir yıldır oruç tutuyor. Bu delikanlıya nasıl şimdi burs bağlamazsın? Nasıl bir cep telefonu hediye etmesin Peygamber? Öyle yapmamış. Buyurmuş ki: “Bak bu yanlış. Bu dünyada en iyi orucu Davud aleyhisselam tutardı. O da her gün tutmazdı. Bir gün tutar, bir gün tutmazdı. Tutacaksan bari böyle tut, yanlış yapıyorsun” buyurmuş. Aferin böyle!

İbadette bile aşırılık yok ki oruçta bile aşırılık yok ki kahkahadan çatlayacak kadar gülüversin Müslüman. Suratı asık Müslüman’la gülmekten yanakları düşmüş Müslüman aynı suçludurlar. Ne sabaha kadar ağlayalım diye ne de gece yarılarında kadar çatlayalım diye yaratmadı Allah bizi, dengede yarattı. Çocuklarımızı kahr ve eziyet içinde büyötmeye hakkımız yok. Evimizi zindanlaştırmaya hakkımız yok. Filan yerdeki kötü manzaralar burada bizim kötü yaşamamızı gerektirmediği gibi, orada hiçbir şey yokmuş gibi vurdumduymaz olmamızı da gerektirmiyor. Hayat bir imtihan, bu imtihan gülerken ve ağlarken gerçekleşecek imtihan. Apartmanımızın bir katında cenaze olacak, öbür katında düğün olacak bu hayat böyle devam edecek. Ne mezarlıklar ne de doğumhaneler dünyanın tek sığınakları değil. Hayat olduğu gibi yaşanacak, dertlerin içinden inşallah dertsizlik diyarına gidip bu günleri sadece güzel hatıralar olarak birbirimize konuşacağız inşallah.

Vel’hamdülillahi Rabb’il âlemin.